

Eugen Liška · stvoření

host

Stvoření

Brno 2017

Eugen Liška Stvoření

(příběh)

Vychází s finanční podporou

Ministerstva kultury ČR

© Eugen Liška jr., 2017

Cover art & illustrations © Daniel Pitín, 2017

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-213-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-214-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-215-2 (Formát MobiPocket)

Hle, přichází ten den hořící jako pec.

(Malachiáš 3,19)

*Vrán se usmíval a křičel: „Tohle je moje Stvoření,“
mávaje černou vlajkou sebe sama.*

(Ted Hughes, Jeskynní ptáci)

I

Bylo půl páté. Kurvafix, proč tak brzo? Tělo ho přinutilo. To zvíře. Chtělo ven. Vylo a kňučelo, drápalo, škrábalo, bylo to k nesnesení. Zavrčelo a chňaplo čelistmi naprázdno. Cvaklo to jako pastička na myši. Bestie. Tak by občas mohlo dát pokoj, zlobil se, když ještě poloslepý hledal v temném pokoji zbytky své včerejší kůže. Takhle to přece nejde pořád, člověk, to je přece taky něco jiného. Člověk, to je přece večírek, sláva a spánek. Člověk, to je přece možnost na všechno se zvysoka vysrat. Bručel. Ale vstal. Věděl, že on už tuhle možnost nejspíš nadobro ztratil. Že si vybral něco jiného. Tělo. Kdepak, rozmazlil jsem ho, pomyslel si mrzutě.

Ostrý ranní vzduch mu sekl po bradě. Uskočil. Chňapl po svém těle a zachumlal se do něj. Teď mu bylo dobré. To bylo o fous, zašklebil se. A najednou zatoužil po pohybu. Ucítil ten slaný vlhký oblak, jak se zvedl z konopných lan, která se náhle napnula jak struny. Sáhl si pod triko. Byli tam. Předklonil se a dotkl se lýtek a špiček prstů. Byli i tam. Čekali na něj. Sartorius, rectus femoris, pectoralis maior, femur, talus, Brutus, Marcus Aurelius, Athos, Porthos, Uncas... stará parta, soukmenovci, junáci širokoplecí, Sparťani. Tak pojdte, zašeptal. A oni šli. A on šel. A oni běželi. A on běžel. Ne tak rychle, bratři, ne tak rychle, sakra, už máme taky nějaký věk, nepospíchejte, už nám to beztak všechno uteklo. Neposlouchali ho. Vítr zanedlouho odvál jeho úzkostlivost. Běžel, žil, běžel. Všechno bylo v pořádku. Dokud běžím, do té doby jsem člověkem. Sparťanem. Dus, dus, dus, jeho kroky mlátily do ospalých fasád domů. Kola se pohnula, pára zasyčela, loď se zhoupla na přílivové vlně radosti, která jej zaplavila a milosrdně přikryla čerstvě vyhřezlou jizvu surového rána. Dus, dus, dus, tadam, tadam, tadam, pamparam, pamparam... Co naplat, měl rytmus ve svých Achillových patách.

A ten rytmus ho vzdaloval městu a noci. Tam, do země křoví a červů, tam dnes poběží. Udělá tělu radost. Snad ho potom nechá chvíli na pokoji. Musel se ještě připravit do školy. Vzpomněl si, že od včerejška už ví, jak mu potajmu říkají. Zasluchl to na chodbě. Někdo to tam polohlasem špitl. Usmál se a vzduch mu s kvílením zasvištěl mezi zuby. Kruťas. Tak mu říkají. Kruťas. Nadechl se a bylo to, jako by nasál vůni samotného podsvětí. Zmizel za rohem a ozvěna jeho kroků ho udýchaně následovala.

Ticho se však do ulice už nevrátilo, brána noci zůstala vyvrácená a tou trhlinou přicházel z opačné strany neklid čerstvého rána. To před sebou roztržitě strkalo opilou Miku-láškovou, která se vracela ze svého nekonečného tahu. Bylo to pochopitelné, nikdo nechce být sám poslem špatných zpráv. Zdálo se však, že ta ženská si z toho nic nedělá. Tohle byl prostě její den. Ostatně kterýkoliv jiný den, kterýkoliv ráno, na tomhle místě, kde se světlo pořád ještě krčí mezi betonovými stíny domů, jejichž okna jsou vyhaslá, byl její.

„Hovno! Hovno! Hovno!“

Chodila od konce ke konci sídliště. Křičela. Oznamovala své smutné proroctví, tak jak to už od pradávna dělaly její prabáby na mlhavých blatech keltského severu. Neznali místo, odkud přišla, ani příběh, jehož tíseň přinesla s sebou. Ale dost možná to byla jejich vlastní tíseň, tíseň utištěných v prokletých zdech. Pořád si ještě nezvykli.

Její chraplavý vykřičený hlas se odrazil od temných oken a poskakoval třaskavě ulicí. Zněla spíš jako lešenářská trubka, když spadne na zem, než jako člověk. Už toho taky měla za ty roky dost. Ale nedopřáli jí odpočinek.

Často se našel někdo, kdo to nevydržel. Nasraný spáč. Viselec na svých vlastních nervech: „Běž do prdele!“ Nevydržel, než projde kolem něj, než ji udusí ranní opilecká ospalost,

a spustil tak přízračný stroj proklínání a lamentací znovu na plné obrátky.

Nadechla se:

„Ty běž do prdele, máš tam blíž! Ty píčo! Píčo zasraná, píčo zkurvená, píčo zmrdaná, píčo všema vojebaná...“

Čmelák ležel v posteli a úporně tiskl víčka k sobě. Spát, ještě spát! Bylo totiž velmi brzké ráno a on měl ještě minimálně hodinu času, než bude muset vstávat do školy. V noci mu bylo horko, spal špatně. A taky ty sny! Nesnášel tyhle turistický sny! Vždycky se po nich budil vyčerpaný. Copak se toho dost nenachodí přes den? Někomu se prý v noci zdá, že lítá. Šťastlivec, pomyslel si závistivě. A on, Čmelák, se musí i ve snech plahočit pěšky přes pláně k nekonečnému krvavému obzoru... Toužil ještě po chvilce spánku, věděl ale, že jak se jednou ty pekelné litanie pod jeho okny spustí, nejdou tak snadno zastavit.

Do Čmelákova pokoje vešla matka. Postavila se k oknu a kradmo zpoza lemu záclony pozorovala ulici.

„Proč to ta ženská dělá...“ povzdechla si.

Podívala se na chlapce. Spal.

Ráno probíhá tak, jak je Čmelák zvyklý. Rodina má svůj pravidelný rytmus. Přesný rytmus příchodů a odchodů. Přesný rytmus práce i nicnedělání. Přesného nicnedělání. Vstává. Ještě poloslepý klopýtá do koupelny. Oplachuje rovnátka pod tekoucí vodou, smývá z nich slizký povlak svých slin. Snídá. Otec už spí. Matka se chystá ven se Čmelákem. Jí v chvatu a beze slova. Polovina stolu je plná vyvalených vnitřností velkých nástěnných hodin, které se jeho otec už několik měsíců pokouší opravit. Jde mu to zoufale pomalu, a to především z jednoho zásadního důvodu. Hrozně se mu totiž třesou ruce a ty zatracené kolečka jsou tak malý. Je s tím víc trápení než radosti, ale

jednou to bude paráda, až budou tikt na stěně. Vždy když se ho potom žena zeptá, kdykoliv si zamane, tak jak má ve zvyku, kolik je hodin, už nebude muset nikdy odpovídat. Vždy jen letmým gestem ukáže na stěnu, na místo, kde to bude tikt.

Na druhé polovině stolu právě Čmelák otvírá další krabici kukuřičných lupínků. Vytáhne z ní umělohmotnou figurku. Rozbalí ji z igelitového obalu a postaví na konec dlouhé řady stejných figurek, která se vine na polici mezi hrnky. Snědl už hodně kukuřičných lupínků. Už mu nechutnají. Poslušně je ale cpe do úst, zapíjí mlékem, nečeká, až změknou, je z nich pak taková „sračka“. Jednou to řekl před matkou a dostal polhlavek. Od té doby je beze slova drtí zuby.

Sestra je taky pryč, ale ta je pryč už dlouho, a zatímco otec, matka a Čmelák se večer shledají u toho samého stolu v tom samém bytě, nikdo z nich netuší, kde v ten samý večer bude sestra. Čmelák jen ztěžka hledal ve své paměti její podobu. Mlhavě tušil, že nezemřela.

Dolů chodí po schodech. A jelikož bydlí až úplně v temeni té betonové přišery, tak je to vždycky procházka. Pouze v doprovodu dospělého smí použít výtahovou kabinu. Matka se při nástupu do výtahu zaklíná všemi svatými. Výtah přisupí se skřípěním a vzdycháním. Dveře v tomto patře špatně doléhají, musí je zavírat na třikrát. Výtah sebou trhne, zaúpí, zaskřípe a pak se pomalu začne spouštět centimetr po centimetru do propasti výtahové šachty. Cestou dolů nepřetržitě vyje.

Čmelák se prsty dotýká kreseb vyrytých do plechu kabiny. Sní o tom, že tam také jednou něco vyryje, svoji vlastní kresbu. Ale to není možné s matkou. A sám jezdit výtahem nesmí. Tiskne v kapse kalhot malý červený zavírací nožík. Nenápadně, aby si matka nevšimla. Otevře a prstem zkouší hrot. Čmelák umí dobře kreslit, jistě má talent. Rytectví ještě

nezkoušel, ale jistě si i tuhle techniku rychle osvojí. Pro lidstvo to bude přínos.

Dveře v přízemí nejdou otevřít. Matka panikaří, ale Čmelák se nebojí. Vyjedou tedy do prvního patra a pak opatrně, zkoumajíce všechny schody, sejdou dolů. Pohled na zhroucené ležící zavalité tělo, které celou svou vahou zatarasilo výtahové dveře, nakonec nepřekvapí ani matku. Když prochází kolem něj, zacpe si nos. Čmelák si všimne louže moči, do které se opilý Novák zhroutil. Každý ho zná, každý jím pohrdá. Málokdo ví, že Novák byl prvním nájemníkem v tomhle domě. Novák je invalida a je mu všechno jedno. Ačkoliv žije prakticky jenom v noci a málokdo ho v domě potkává, jeho přítomnost visí v pravdě ve vzduchu a uniknout jí může jen člověk s poruchou čichu.

Všichni v domě ho nesnáší.

Všechny v domě by udivilo, kdyby viděli, v jakém úzkostlivém pořádku je udržován jeho byt.

Čmelák s matkou vyjdou na ulici. Čmelák se otočí a ještě jednou se podívá na dům. Je skutečně tak starý, jak vypadá? Matka se zastaví. Odchytne ji Bláhová, která vystavuje svoje nemohoucí velrybí tělo ulici, opřená o francouzskou hůl, nedočkavě vyhlíží kohokoliv, kdo projde kolem a ke komu ještě nepronikl význam slova koriandr. Čmelák se také zastaví. Čeká na matku, až ji Bláhová propustí ze svých ploutví. Rozhlíží se kolem sebe, až jej konečně uvidí, vždy o několik kroků dál, než kam dojde Bláhová. Přece jen v něm zůstalo ještě něco ze zvířecí duše, když musí jít vždycky o těch několik kroků dál než jeho tlustá panička. I když mu to musí působit námahu. Těch pár kroků, co dělí člověka od zvířete.

Čmelák se na něj usměje a podle svého zvyku jej potichu pozdraví. Dobrý den, zamumlá si pod vousy, tak aby to neslyšela jeho matka. Bláhové pes zvedne hlavu a odpoví mu na

pozdrav úklonou tak hlubokou, jak mu to jen jeho prakticky neexistující krk dovolí. Čmelák ho má rád, spojuje je zdvořilý sousedský vztah. I když je toho hodně, co o sobě navzájem nevědí. Třeba svá jména. Čmelák ví jen, že Bláhová na psa vždycky volá: Pojd' sem! Pod'sem! Pocem! To když jeho čtyři válečky, které s námahou nesou tlusté tělo s dlouhými urousanými chlupy, udělají o několik kroků navíc. Když se Bláhové zdá, že chce být víc zvířetem, než na kolik má podle ní nárok.

Pocem! Pocem!

A on jde.

Matka ještě naposledy zkontroluje, zda má Čmelák všechno, pak se zeptá, zda ví všechno, a případně mu ještě udělí poučení, to kdyby náhodou nevěděl. Ale Čmelák už dávno všechno ví. Jenom to, proč musí chodit každý den do školy, mu je záhadou. A taky proč Země, když je kulatá, vypadá jako placka. A proč prdy nehoří. A ještě pár obdobných maličkostí. Rozloučí se s matkou a jde. Za jeho zády zarachotí plechová roleta obchůdku jeho matky. Cesta do školy vede skrz tuny šedi, několik podchodů, prachu, seškvařených popelnic, nápisů na zdech, pokácených prolézaček — rozbitých kulis země nezemě.

Zavřený ve třídě tráví den ve škole nejvíce tím, že si kreslí. Kreslí si do sešitů, do učebnic, na obálky, na penál, a když se nikdo nedívá, i po lavici. Snaží se nebýt nápadný, nezlobit. Když vstoupí o přestávce do třídy jejich třídní, instinktivně se přikrčí. Celá třída ztichne, strne, kradmo se po sobě rozhlíží. Čmelák zaryje hrot tužky do papíru. Tříďas, kruťas. I on bude jednou muset jít s ním na záchod. Jeho metody byly přímočaré. Sportovec. Zůstal mu i v pokročilém věku ten spartánský duch rovnosti bolavých těl. Chuť věci řešit rychle a bez řečí. Kruťas si změří přísným pohledem třídu, která se klepe u jeho

nohou jako hejno kuřat. Z jeho očí nelze vyčíst, zda si to užívá. Čmelák přemýšlí: Dělá to nerad. Kruťasova autorita tím u něj získá. Mučedník pořádku. Dělá to nerad, dělat to musí.

Toho dne to vyjde na Holečka. Nikdy nikdo neví, kdy to přijde. Během vyučování není na Kruťasovi znát, že si tě vybral, že se mu nelíbíš, že jsi ho naštvál. Pak najednou o přestávce, třeba o dvě tři hodiny později, přijde do třídy a řekne: „Holečku, pojď ven.“

A Holeček jde stejně, jako by šel každý jiný. Ušklíbne se na ostatní, než zmizí za dveřmi. Čmelák zavře oči. V duchu vidí Holečka, jak stojí na kachličkované podlaze záchodu, který Kruťas za nimi zamkl. Jak zrychlí dech, když kolem něj Kruťas přechází ze strany na stranu, jak to trvá dlouho, neúměrně dlouho, jak se dech začíná špinit zadržovaným pláčem, který se dere ven z jeho hlavy vybičovaný tím neúměrným napětím naloženým na dítě jeho věku. Někdy se krev zastaví, jindy se žene zběsile vpřed. Kruťasovy kožené podpatky vržou na kachlících. Ještě chvíli ho dusí, ještě několik drásavých vteřin, během kterých zestárne chlapcovo tělo o několik let. Pak se zastaví. Holečkovým tělem otřese vlna, jak se ho dotkne Kruťasova ruka. Jako kobra. Z očí mu vytrysknou slzy a z nosu krev a je rád, že to už přišlo.

Je to vždycky jenom jedna rána. Pak se Kruťas k němu sehne, kluk (protože holky Kruťas nebije, to je snad jasný!) od něj dostane kapesník a poučení, čím si to vysloužil a co má přístě dělat, aby se tomuto setkání vyhnul. Pak si podají ruce a tím to končí. Žádné poznámky, žádné žalování rodičům. Holeček odchází s krvácejícím nosem a cítí ke Kruťasovi nesmírnou vděčnost. Je to vlastně fér chlap. Nenávidí ho tiše a podvědomě.

„Se neposer, Brundibáre,“ říká Slavíček, když mu na jeho opakovanou žádost vrací zapůjčené pastelky. Čmelák není na takové jednání zvyklý. Doma se tak nemluví. Doma

se celkově moc nemluví. Čmelák se snaží rozpomenout, kde se vzala jeho přezdívka. Nemůže si vzpomenout, jako na tolik jiných věcí. Někde v jeho hlavě je místo, kam všechno mizí. To místo zeje černotou a to, co tam uvízne, Čmelák dost často už nikdy znovu nenajde. Určitě se k tomu váže nějaký dávný příběh. A možná to souvisí i s tím, že ačkoliv může čmelák vypadat hrozně, nemá žihadlo.

Sedí ve třídě a kradmo se rozhlíží kolem sebe. Dívá se po svých spolužácích a přemýšlí, proč si tu vlastně nemůže najít kamaráda. Proč na něj někdo nezamával a nepřisedl si a nezačali se spolu bavit o tom, co by je oba nejvíc zajímalo. Třeba o nožích. A třeba si už někdo přisedl, ale s ním se rozhodně Čmelák bavit nechtěl. A tak teď, bezmála jako každý jiný den, svoji třídu pátravě pozoruje a přemýšlí, jaké jsou tady vyhlídky na nějaké to přátelství na život a na smrt. Měl smůlu, že tu bylo vždycky o dost víc holek, a holky jsou pořád ještě blbě (s jedinou čestnou výjimkou, a tou je Saša, jenže ta je starší, do třídy s ním nechodí a dá se s ní bavit o nožích). A kluci tu jsou prý padavky, takže tak jako tak měl co do činění s dívčí třídou, jak vždy s oblibou říkává Kruťas. Kruťas byl chlap, to je jasné, pořádný chlap. Já jsem stará škola, hlasitě pronáší, tehdy ještě slovo chlap mělo nějaký význam, ne jako dnes, kdy se z něj stala pouhá vycpávka slipů manekýnů v časopisech! No, Kruťas sice chlap určitě je, ale je příliš krutý na to, aby bylo možné k němu cítit skutečný obdiv. Až jednou odejde, jejich nový tříďas bude učitelka. To pak budou dívčí třída úplně! A jak si ve třídě plné bab vybrat toho správného parťáka? To Čmelák neví.

V lavici s ním sedí Slaviček, který mluví stejně sprostě jako jeho otec, kterého Čmelák nedávno potkal před vstupem do panelákového paradísa, herny Rio, kde Slavičkův otec za zalepenými okny zoufale a marně hledá lepší život.

„Ta píča,“ projevil se jednou přímo před Čmelákem a odplivl si. Myslel tím Mikuláškovou. „Jednou ji zabiju!“

Čmelák mu to věří a pospíchá, aby byl rychle z dosahu jeho tetovaných paží.

„Ta píča,“ říká Slavíček junior a naznačí, že si jako odplivne. Myslí tím jejich učitelku na přírodopis. „Jednou ji zabiju!“ dodává. Čmelák si ho měří skeptickým pohledem. Ale nekomentuje to. Vždy si připomene tetované paže Slavíčka staršího a s vědomím toho, že jeho vlastní otec tetované paže nemá, se snaží se Slavíčkem mladším udržovat korektní vztahy. Kdo ví, co všechno doma Slavíček svému otci vykládá. Čmelák neví, že Slavíček doma svému otci neříká nic. Kdopak je tam dál? Tlučka, co pořád prdí. Holeček, blondák, který běhá jako baletka. Imr, co si na Čmeláka dovoluje, ale nikdy si úplně netroufne mu nařezat, protože ví, že Čmelák sedí v lavici se Slavíčkem. Imr totiž stejně jako Čmelák netuší, že Slavíček doma otci neříká nic. Pak je tu ještě Kaprálek, zrzavý pihatý kluk po rozštěpu, nemotorný a pomalý. Možná by to mohl být svým způsobem vlastně docela fajn kámoš, ale Čmelák jej už kdysi odmítl. Nechtěl slevit ze svých požadavků. Ne že by Čmelák byl kdovíjaký frajer, ale přeci jen nebyl k smíchu hned na první pohled. Spíš až na ten druhý.

Řinčení zvonku trhá jeho ušní bubínky. Běží s ostatními ven, probíhají zadrátovanými místnostmi, zvonek přechází v jekot sirény, strkají do něj z každé strany, řev a jekot, ti, co běželi vpředu, se zastavili, zadní na ně tlačí, zmáčknuté plíce sotva lapají po dechu... Je venku. Otočí se, odplivne si. Ze školy zřídka chodí rovnou domů. Daleko častěji se vydá větší či menší oklikou.

Saša byla dítě sídlíště. „Můj otec byl netopýr,“ říkala, když visela na klandru hlavou dolů. Ale stejně tak ji mohl

zplodit šedivý beton tmavých podchodů. Na třinácti místech svého těla měla žiletkou vyřezáno do kůže slovo „fuck“. Za každý posraný rok jejího posraného života. Protože Čmelák ještě nevěděl, co to je „fuck“, mohla být Saša jeho kamarádkou. A protože Čmelák nikdy po Saše nechtěl, aby se s ním o něco dělila, mohla se kamarádit ona s ním. Scházeli se u zkrouceného sušáku v horním rohu sídliště. Saša se pověsila na klandr za nohy a spustila se hlavou dolů. Tričko jí sjelo až k bradě a ona vystavovala příšerám domů svoji poezii žiletek a bolesti z osamění spolu s černou krajkovou podprsenkou velikosti AA. Mluvila dlouho a Čmelák ji vždy vydržel dlouho poslouchat. Stejně tak však dovedla i dlouho mlčet.

Zkouší kreslit to, o čem Saša mluví. Spouště věcem nerozumí, a tak si je aspoň nějak snaží představit. Během povídání jí nabídne zbytek své svačiny. Saša ji sní, aniž by se přestala houpat hlavou dolů.

Má černé krátce střižené vlasy. Je vyhublá a bledá. Je zmalovaná jako pádlo. Čmelák se uchichtne. Jako pádlo! Už vyrostl z věku, kdy u něj za nejvtipnější slovo platil „záchod“. Teď se směje hloupým přirovnáním. Zmalovaná jako pádlo. Namachrovanej jak tvaroh. Blbej jako drát. Nakvadrát. Tlustej jako... tlustej jako záchod!

Čmelák si zkouší představit, jak asi vypadá Sašin otec netopýr. Nakreslí muže s velkými černými křídly, dlouhým vousem, velkýma špičatýma ušima a kulatými leteckými brýlemi, jak se vznáší nad střechami domů. Saša se jej drží za mohutné vousy a směje se. Otec se vznáší nahoru a pak letí střemhlav dolů, těsně míjí okna domů, odkud po něm chňapají velké ruce, ale on jim vždy uletí a jen se jim vysmívá. Proletí nad hlavami dětí jdoucích do školy a k smrti je vyděsí. Saša na ně dělá dlouhý nos a pak se schová do otcova vousu a ten zvolní let a jen tak ji chová. A náhle domy a ulice zmizí

a oni letí nad zelenou krajinou, nad loukami, lesy, horami a lesy, nad hrady a vodotrysky, nad silnicemi, po kterých projíždí vyslanci exotických princů, nad loukami, kde se pasou moudří mluvící koně, nad lesy, kde se schovávají hodní i zlí obři, které nelze od sebe na pohled odlišit, nad studnou, kde je uvězněno sedm démonů, a je to právě Sašin otec, kterému bylo svěřeno je hlídat, a tak musí být pořád pryč a jen zřídka se může se Sašou shledat a tehdy ji bere s sebou do té země, k jejímž branám pouze oni znají tajné heslo, které si Saša musela vyrýt do těla, aby na něj nikdy nezapomněla. Čáry máry fuck.

Cestou domů ještě pár divných lidí potká. Třeba Magora. Doma mu říkají, že se mu nemá posmívat, ale ani na něj mluvit. Rychle přejde na druhou stranu ulice. „Dobrý den.“ Vystřelí naprázdno do vzduchu a pádí pryč. Magor jen zakoulí očima. Povrch jeho těla je neklidný, zbrzděný vystouplými nervy. Fakt je, že Magor je divnej. To musí Čmelák uznat. Divnej, nemocnej, zanedbanej. Nechali to s ním dojít pěkně daleko, říkává matka a starostlivě pokyvuje hlavou. Bydlí u nich v domě, spolu s nenápadnou paní, o které nikdo neví, jestli je jeho příbuzná. Ráno ho vypustí ven z bytu a večer ho zase zavolá zpátky. Příběhne vyčerpaný a unavený z neustálého pobíhání sem a tam po sídlišti. Honí se za blbostmi. Igelitovým pytlíkem, odrazem zrcátkového prasátka, lesklou sponou na brašně anebo jen tak za mraky. A ještě nikomu neublížil. Je skoro jako pes. Jednou ho třeba venku přejede auto, myslí si možná jeho nedobrovolná opatrovnice, když ho každé ráno vypouští do betonového bludiště. Bylo by to pro ni vlastně požehnání, myslí si Čmelákova matka. Ale vzápětí se za tu myšlenku pokárá. Magor se zatím ale každý večer vrátil domů. Unavený a zaprášený, vychlemtá svoji

misku a padne na matraci. Nejsem pes, myslí si možná Magor, když usíná. Nejsem pes, nejsem pes, možná jsem zvíře, ale nejsem pes. On totiž Magor nemá psy vůbec rád. A oni ho přímo nenávidí.

Na dalším rohu se Čmelák schovává před partou cikáňat. Je jich hodně. Není jim víc než osm let. Vlezou všude a jsou strašně otravní. Většinou doprovází skupiny starších cikánských kluků, pobíhají kolem nich, lísají se, nechají se hladit či nakopávat, žebrají o kosti a příležitostně žalují. Nedělají si z ničeho nic a ve smečce mohou být nebezpeční. Jako toulaví psi; a stejně jako psy je lze zahnat jedině kamením. Čmelák ale neumí moc házet a navíc se jich bojí. Jsou totiž ozbrojení, ví to. Už několikrát je viděl.

Procházejí se po ulicích s pistolemi a puškami v rukou, nebo zastrčenými za gumičky špinavých trenýrek. Jednou dokonce stanul čelem k ústí hlavně. Ten cikánek byl o dvě hlavy menší než Čmelák a v očích měl tmu. Čmelák neváhal a vystřelil ruce k oblakům. Školní brašna žuchla o zem. Přiskočili další dva desperáti, a zatímco se Čmelák držel nebe, prořezávali mu kapsy. Nic moc toho nenašli, tenkrát ještě neměl svůj nůž, který by mu jistojistě vzali. Přišel o žlutou pastelku, kapesník a několik bonbónů. Od té doby se jim vždycky vyhýbá.

Komu se ale nevyhne, je dvojice na krátko ostříhaných mužů s košilemi upnutými u krku, ale bez vázanky a s krátkými rukávy, kteří stojí přede dveřmi domu a čekají, až je někdo pustí dovnitř. Jsou dva. Ten starší má na ramenou pověšený kabát. Ten mladší z nich vítá Čmelákův příchod s nadšením. S úsměvem mu uvolní cestu ke dveřím. Proklouznou za Čmelákovými zády do domu jako dva úhoři. Sledují ho, vždy o krok za ním. Zastaví se před výtahem. Mladší se vyptává,

starší mlčí. Do jakého patra máš, chlapče, namířeno? Čmelák říká, že do sedmého, což je jako úplně až tam nahoře, ale že výtahem sám jezdit nemůže. Mladší se směje a chválí Čmeláka, jak je vychovaný a poslušný a že takový chlapec jistě svým rodičům dělá radost.

Dělá? Čmelák si musí přiznat, že vlastně neví.

Ale jestli chce, pokračuje ten holobrádek košilatý, teď může bez obav nastoupit do kabiny, protože oni jsou dospělí, výtah ovládat umějí a moc rádi ho doprovodí až do sedmého patra, byť mají namířeno pouze do pátého za paní Slaměnou, vdovou, které prý pomáhají poznat Stvořitele.

Čmelák chvíli váhá, ale nakonec lenost vyhraje, konec konců, kdo nikdy nešlapal den co den do sedmého patra, neví, nemůže pochopit, a tak ať nesoudí.

Výtah se zničehonic zastaví mezi pátým a šestým patrem. Čmelák se vyleká. Chlapíci na sobě nedají nic znát. Mladší z nich s úsměvem stiskne znovu několikrát tlačítko sedmého patra, druhý jen pokrčí rameny a nakonec se taky usměje a oba se otočí na Čmeláka.

„Prý se to občas stane, ale zase... to pojede... prý...“ leze ze Čmeláka potichu, po částech. A už si začíná vyčítat, že sem vůbec lezl, teď se ozývá svědomí hezky nahlas a dává o sobě vědět, zatímco dole před výtahem mlčelo a dělalo, jako že nic. Nicméně, kdo nikdy nešlapal den co den do sedmého patra, neví, nemůže pochopit, a tak ať se teď nesměje.

A protože se pořád nic neděje, a buď že si snad chce ukrátit chvíli, anebo spíš že tomu, jak náhle výtah zaskočil domu v jeho betonovém chřtánu, porozuměl jako nebeskému znamení, znovu se obrací ten mladší z obou kandidátů na věčnou vládu spravedlivých nad zbytkem země ke Čmelákovi a spustí:

„Víš přece, že všechno musí jednou skončit. Škola končí, prázdniny končí, víkendy končí, tak i tenhle svět, to všechno,

co známe, musí jednou skončit. Přijdou jeho poslední dny a v těch posledních dnech tu budou hrozné časy. Lidé totiž budou milovat sami sebe, budou milovat peníze, budou neposlušní rodičů, nevďeční, nevěrní, bez přirozené náklonnosti, suroví, bez lásky k dobru, zrádci, svéhlaví, nadutí pýchou. Nepřipomíná ti to něco? Ano, jistě. Zřejmě budeš souhlasit se mnou, že toto biblické proroctví je přesným popisem poměrů v dnešní době. Kniha učí, že poslední dny jsou zvláštním obdobím, které bude předcházet konci tohoto světa. Navíc se z ní dozvídáme, že už jednou došlo k tomu, že svět zanikl. Starověký svět bezbožných lidí, který existoval za dnů Noema. A tak dopadne i dnešní svět — skončí.“

Čmelákovi tluče krev zběsile ve spáncích. Bojí se, že se ten výtah už nikdy nerozjede, že tam zůstane zavřený navěky, anebo hůř, do té doby, než ho tam objeví rodiče, ve výtahu se dvěma cizími chlapy, že se nebude moct jít vyčůrat a praskne mu močák, že se výtah nakonec urve a kabina poletí dolů jak kamínek, co hází Čmelák z okna na zaparkovaná auta, a že se dole rozbijí na cimprcampr a ti dva se přitom budou pořád usmívat... Každé slovo vycházející z těch mužských šklebicích se úst je jako rána palicí do ubohé Čmeláčí hlavičky. Co se jeho týče, konec světa probíhá právě teď a Čmelákovi se to zatraceně vůbec nelíbí, a jestli to má trvat ještě další chvíli, tak mu nezbude nic jiného než se rozbrečet...

„Nenechme se proto oklamat. Každého, kdo přehlíží mravní měřítko, postihnou katastrofální následky. Lidé nechápou, že Stvořitel jim morální vedení poskytuje z lásky — ne proto, že by chtěl, aby náš život byl nudný, ale proto, aby nás chránil. Přeje si, abychom se vyhnuli těžkostem a byli v životě šťastní. Kniha říká, že až tento svět skončí, ničemný již nebude. Země bude očištěna od veškeré nemorálnosti a budou z ní odstraněni všichni, kdo se prospěšnými radami